

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 102.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411866698880/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

der stedse henrev dem, endog mod deres Villie. Sandt nok, Jesu Forsoning siges at have aftøet de Bodfærdiges Synder, men en Smitte, stedse fornyet, synes dog at gøre Mennesket uskikket til Samfund med det Evige, og Følelsen heraf fødte Ideen om Skærsild i sin ædlere Betydning, saaledes nemlig som de gamle Filosofer og Origines forestillede sig den. Virkelig synes og denne at være den eneste Ide, hvormed denne Knude fuldkommen kan løses. — 2) Det synes stridende mod den alvidende Guds Godhed at skabe Mennesker, Han vidste vilde gøre sig evig ulykkelige. — Denne Indvending synes at være betydelig, men Man maa agte, at den ene laaner sin Styrke fra den skæve Forestillingsmaade om Verdens Skabeise som vilkaarlig. I det Vi antage Guds evige Tilværelse, antage Vi tillige den evige Mulighed af Verdens Tilværelse, der under Tidens Betiingelse maatte blive Virkelighed.

Verdens og Menneskenes Tilværelse var altsaa nødvendig. Den moralske Verdens Tilværelse var ogsaa nødvendig, under den Forudsætning, at Menneskene løse sig fra det Eviges Samfund, og da Moralitet forudsætter Frihed, kunde Gud lige saa lidt hindre Menneskene fra at blive ulykkelige, som Han kunde hindre deres Tilblivelse eller Syndefaldet.

Hvad Han kunde gøre, gjorde Han ved at nedsende til Jorden sin Herligheds Glands og sit Væsens rette Billede, hvorved Arvesynden, Overgangen i den moralske Verden, udslettedes, og Menneskene vistes Vej til, igennem den, atter at naa det Evige. Ikke at ville gaa denne Vej, at potensere Syndefaldet ved bestemt Opponenen mod Genforeningen, er Synd mod den Hellig Aand, som ej kan forlades, fordi den er Frihedens Yttring om Erkendelse af det Endelige som højeste Maal. —

Den nyere Tids Filosofer have sat de evige Straffe i Tab af højere Lyksalighed. — De mente nemlig, at efter Døden kom Mennesket til renere Anskuelse af Pligt og sit sande Vel, og vilde da frit for det sandselige Legeme gaa frem paa den Bane, Han her udskejede fra, og satte hans Ulyksalighed i Bevidstheden om at kunne have staaet paa et højere Trin, dersom Han allerede i Livet havde helliget sig Dydens Tjeneste. —

Man ser tydelig, at denne Gisning ene er skabt af en saare forklarlig Medlidenhed over de Ulykkelige, dem Vi ønske alt godt, naar de ej længere kunne skade Os; thi Modsigelser og Urimeligheder ere her dyngede paa hinanden. — Man antager, at Mennesket paa hin Side Graven kan forbedre sig. Dette vil Jeg indrømme, fordi Jeg dog ikke bestemt kan modsige det; men